

AGUSTIN FORURIA ASTORKIA

"No tiene frase"

XABIER ARBERAS ZABALA

"No tiene frase"

JON ETA BEREN ABENTURAK

Jon eta beren abenturak

Jon Genatiandon bizi zen. Txikitan Murat generalari buruz hitzegin ziaten eta harrozkero gertari izan nahi zuen.

Egun batean Paulkin yolarten zebilela, jostailu denda Kristala apurtu zuen. Dendariak Jonen aitari dirua eskatu zion Kristala konpartzeko. Gainera hile horretan hirugarren Kristala apurtu zuen. Beraz zigortuta, gelara joan behar zuen. Gaietan gaiz, matxila prestatu eta barorantz abiatu zen. Abentura baten bila joan zen lirano gaizto eta hartz handiak mampertzeko, eta horrela, plazaren erdian lera estatua jarri eta bere izena urrako lelyaz idaltzeko. Gainera Jon bakarrik zegoen eta ez zekien baroan bakarrik egotea arriskutsua zela. Gainera bakardade horretan amaren falta malaritzen zuen

eta heldur zen. Orduan arbola laten azpian etzan, eta
loak artu zuen. Goizean goiz ama eta aita lapatu
zituen. Eta Jon kanturatu zen aurreantze orka zuela
ikarteko.

L.H. 2.zikloa

MARKEL
REMENTERIA

"Niri futbola asko gustatzen zait"

JULEN
ZENDAGORTA

"Niri futbola asko
gustatzen zait"

PEIO
URRUTIA

"Kirola asko
gustatzen zait"

ARRAIN KOLORETSUA

Barren lehen mutil bat arantzan zebirna
 eta jira handiko arrain bat arantzuaren gain. Handi- handi eta koloretsua izan
 zen, baina arrainek zerbait handi izan zuten eta bere handitas eta gaitortasun
 izan zuten. Bere arantzuaren atzetik joan zirela ikusi zuten, baina niretzat egon zuten
 eta orain galduta izan ziren. Kumeak:
 non dago aitak? Eta kumeak, zerbait ikusi zuten dutek izan zuten. Baina niretzat
 eta niretzat bizi izan zuten. eta orain izan ziren kumeak arantzu:
 gogoz atera. Topatzen. topatzen eta topatzen bizi zuten baina ezin izan zuten
 topatu. Eta denbora apur bat gertatu eta gero arrainek arantzuaren atzetik eta galduta
 zuten. Baina atzetik arantzuaren atzetik eta arantzuaren atzetik joan zirela
 ikusi zuten. Baina atzetik arantzuaren atzetik eta atzetik, atzetik zebirna izan zuten

Gerio atxera izan gizon komeserakin eta garmisarikin. Eta jolosten eta dantzaren
hasi gizon denak. Hala eta batean aitorikarropatzen aitorri gizon urfekarik, laima
leino aitak eta garmilik, oraingoan orin-orin, leito leku baten alde agin gizon.
Eta lagun berrak ezagutu zituzten, lagino aitak! ama! lagun berrak bat dut ezaten gizon
lagunak eta gaste eder bat agin gizon eta lagun handiak izan gizon berrak denak

**IRENE
EIGUREN
OAR**

L.H. 2.zikloa

“Irakurtzea, igeri egitea
eta lagunekin jolastea
dut gogoko”

JANTZI BEREZIA

JANTZI BEREZIA

Bazen behin urrutika herri txiki batean nekataro bat Maite deitzen zena. Bere familia txiro-txiroa zen. Maite nekataruta zegoen. Ihanterialk helteaz zuden eta berak ez zuelan jantziak moztaraz.

Egun batean moztararen bat bilatzeko asmoarekin garbarara igo zen. Karaxa bete zegoen. Karaxa bat izan ezik beste gutxiak irakita zuden. Maitek begirada bat bete zuen gainetik eta itxita zegoena irakitu egin zuen. Karaxaren barruan jantzi dotore-dotore bat zegoen. Ispluaren aurrean probatu eta beraren gustoa zene moztarok festarako aukeratu zuen. Egunka joan egunka etorri, festarako eguna heldu zen. Maite urduri zegoen baina moztarok jantzi andoren liluraduta geratu zen. Hain polita zenez pentsatu ere ezin zuen egin. Jantzia kanpotik urdin iluna zen eta barrutik urdin argia.

Zeritaz ere, jantzia tximurduta zegoen eta bere amari eskatu zion lisaketa. Amak ez zuen lisaketa mali-
narrak aspaldik hondatu zela. Orduan aurakaren-
gana joan zen laguntza eske. Aurakak

Lisabete zaila zela esan zian. Horren truke gaurra bat agindur zian:

- Astebelean beizen badituen nire beharrak, lisabete dizut jantzia. Maitak denotarik egin zuen: garbitu, janaria prestatu, lisabete, ... ezker finen, artearen amaieran, jantzia prest zuten. Kaleko jendea aho zabalik geratu zen bera bain eder ikustean. Maitak beti amestu zuen lortu egin zuen: ospetsu bihurtzea.

Munduko emakume guztiak nahi zuten bere jantzia bezalako, baina inork ez zuen lortu. Horregatik esan zuen Maitak:

- Larrai larrai!! Neuk lagunduko dizut. Hondako jantziak joko dituzue eta aldi berean dirua lortzen lagunduko didaue nire familia txixtoarentzat. Askotan, diruakakile ospetsua bitakatu zen.

Zorian - Zoriontsu,
hemer amaitzen da ipuin hau, Kloketsu!!

UNAI
ELEJAGA
JIMENO

L.H. 2.zikloa

“Biola jotzea eta irakurtzea gustoko dodaz”

ZURI UME ZURIA

ZURI UME ZURIA

Bazen lehun, Koloretan deituriko planeta bat. Bertako biztanleak arazoak izateaz gain, kolore desberdinetakoak ziren, hau da, biztanle gorriak, moreak, zuria...

Gainera, herri arko zuden. Hobela, herrialde bakarreko umak kolore desberdinetakoak zirenez,

kolorea ikuriz, bat batean identifikatzen zuten zehar zehar lekuz kanpo. Beraz, urte batzuk ez zuten onartzen beste kolore bateko umak ez zirela egoten, ez zirela kolorekoak ez zirela.

Orduan, planeta horretan, herri bat zegoen oso berezia zena, Ostadaeren herria. Bertakoak, ostadaerak dituen kolorekoak ziren, baina denak elkarrekin gurtara, por-pozik bizi ziren kolore ez ziren arazo eta.

Egun batez eta beste batean, elurrea mara-mara erortzen zen egun hartan, Gorria herrian, Olan andreaken erditzea gertatu zen. Hau da, jaiotza, herri zoragarria!

Umak osoa amak berarekin zuzenean, erne kolorekoak zela ikuririk aho zabalik gertatu zen. Beraz, ez zuen maite, tomate kolore ez zuen eta.

-Hura zen momentua!

Olamen gorputzak oilo ipurdiaren itxura zuen.
Herriko kontakalduak zistu biziak txantxumuturka
hasi ziren.

Hozila, egunak joan ahala, esne marmetan bizi
er zen Zuri urriak hauxe pertratu zuzi

- Inguuru guztea gozua dena, zer egiten dut artalde
honetan?

Ondean, zorratsua lepo guzua ipuririk, tipi-tapa
beste herrialde batera joaten orabaki zuen eta mozen
herriaren topea egiten zuen.

Inguuru hura beharizan, hauxe esan zion bizi
buruari:

- Hemen ere, mirat egin dut!

Zuri, herri-herri ibiler, arkenen lehor eginda
Ostadar herria irten zen. Berrak berrak berak
berakatur onartu zuten. Zuzi er zuen ulertzen
gozua, zuzirik, miratzen... bizi ahul... zuzirik
eta.

Azkenik, Zuri betan pro-poit, zorianre bizi zen.

Beraz, zuzirik er minduten onartzen?

MAITE
OLEA
ARRIOLA

L.H. 2.zikloa

“Gernikan, arropa denda bat
izateko asmoa dut
nagusitan”

PIRATEN EZKUTUKO ALTXORRA

PIRATEN EZKUTUKO ALTXORRA

Bazen IV. mendean piratak eta kortsarioak bizi ziren. Bazen

Sara izeneko neska, eta oso ederrak ziren. Bere aita ere pirata
izan zen, baina Estatu Batuetako gerra batean hil egin zen.

Sara neska izan arren mutil mozorrotak ziren, hain itasontzian
ee zutelako neskarik onartzen. Bere ametsa beti izan zen
pirata izatea, eta azkenean bertu zoen.

- Jouna, onteia urperatzen asi da!!!-esan zoen, Sarak

- Bai amazoi duzu Dortokan uharteko arroteari eskatuko giego
laguntza!-esan zuen Kapitainak.

Eta han joan ziren DartoKa uharterantz. Helda ziren baina bitartean Sara galdu egin zen.

Sarak mapa bat aurkitu zuten hain artean eta mapari jarraituz albera aurkitu zuten. Beste piratak Sara aurkitu eta arotea ere bai noski. Arotea Ander deitzen zen, Itasontzia berehala konpondu eta albera, Sara, Kapitaina eta piratak martxo ipini eta arotea noski ere eurekin abiatu zen.

Handik aurrera Ander arotea, Kapitaina, piratak eta Sara oso pozik bizi ziren

JON ETA BERE LIBURUTEGIA

JON ETA BERE LIBURUTEGIA

Baren behin sortai urteko mutiko bat Jon deitzen zena. Herri txiki eta polit baten bizi zen baina herri horretan misterio arko eta arko gertatzen ziren. Jon beren gurasoekin bizi zen eta anai txiki bat ere euki zuten, nahiko trasteroa zen eta Joni gaurak kentzen zirekion. Jonen gurasoak genio handiak ziren, eta Joni zerbait deragertzen zitzaionean genio biziari jartzen ziren.

Goiz batean, Jon esnatu zenean, liburutegira joan zen eta konturatu zen liburu bat falta zitzaizela eta liburuak aurkitzen hari zen. Denbora arka pasatu ondoren, bere anaiarengana joan zen galde batera.

- Zerk hartu al duzu nire liburuak?

amaiak erantzun zion...

-Ez nik er daukat.

Egun hartako arratsaldean, Jon berriro ere liburutegira abiatu zen. Eta hara! liburuak berriak bere tokian, hau bai hau, pentsatu zioen. Bere anaiarengana joan zen, jakin zuelako berak hartu ziola liburuak. Jonek esan zion anaiari:

- Erakidazu egia. Badakit zuek hartu didarula gutxiokoa iram duzulako, baina egon lasai, nahi baduzu, orain-txe bertan irakurriko dugu bat liburu bat.

- Konforme, irakurriko dugu liburu bat liburu bat, Kalean!

Erantzion Jonek anaiari:

- Ederto, goazen kalera liburu bat irakurtzera, eta gero aitari eta amari erango diegu. Jon eta bere anaiak hain joan ziren poz-positik irakurtzera. Ordutik aurrera ez zen egon desagerketarik ez lapurketarik Jonen etxean. Hala baram eta ez baram sar dadila kalabozon eta irten dadila herriko

GADEA LAUZIRIKA ERKIAGA

"No tiene frase"

MATIAS MORENO SERVIAN

"No tiene frase"

JUANITO SAGUZAHARRA

JUANITO SAGUZAHARRA

Aspaldetik ezagutzen dut Juanito saguzaharra.

Gure etxe patiosan bizi da.

Dehen Urdubai zen bere etxea. Juanito saguzahar

zahar-zaharra da. 77 urte ditu, eta bere ilobekin ibiltzen

zen gure Urdubaiako herrietan eta padunetatik.

Izaro ilona arte joan eta kalatronekin dantzan

ibiltzen ziren.

Egun batean gizon boteretsu batzuei Urdubain

hotelek erakiki behar zituztela bururatu zitzaion.

Gizonak udan lagana eta laudana josten diren

pentseekin diren aske atea ahal zutela pentsatu

zuten, eta animaliak hiltzen hasi ziren. Ez zuten

animaliak nahi hotelek inguruan.

dehenengo ekopatekin kalatronek hil zituzten

ondoren arrainak hiltzeko pozoi bat zuten itasora.

Gero landoneak ere zituzten. Azkenik, gizonak saguzaharrek

hiltzera joan ziren.

Gau batez, Juanito eta bere ilobak Izaroko herrietan

oso triste zirela, Izarantzi batetik gizonak itxur

gelditzeko hautsak bata zizkieten. dehenengo saguzaharrek

Itsu zelditzen ziren. Berostupako minarekin ahul
sentitu eta itasora jausten ziren. Itasoa Juanteren
ilobak ito egin ziren.

Goiza inisi geroan, itsu zegoen Juanita, baina Izoratik
Gernikara joatea lortu zuen. Gure etxeko patioan ikertatu
zen Juanita, eta geroan bere negarrik entzun genituen.
Nasieran alboko etxeko umearen negarrik zirela pentsatu
genuen, baina gero saguzahar bat zela konturatu ginen.
Amara egin zitzaigun patioan saguzahar bat aurkitzea.
Juanitak bere istorioa kontatu zigun, eta guk ere negar
egin genuen.

Orain gure lagun handia da Juanita, eta gure etxeko
patioan bizi da. Urdailbaitko azken saguzaharra da gure Juanita.

AMAIERA

Izabela: Gadea dauzinika

Marcos Kilana: Matias Martin

Gadea

Matias

ANE DUBLANG

"No tiene frase"

JON TOLOSA

"No tiene frase"

ZONBI HOTELA

ZONBI HOTELA

Bazen behin Zonbi izeneko hotel bat, bertakoak zombiak zirela inork ez zekiena

Denbora luzean ez zen turistarik ageri, baina bat-batean tinbreoa jo zuten, atea ireki eta han zuden bi. Onduan turistek esan zuten:

- Zombiarena, bakarrik izena izango da, ezta?
- Eta jakiek erantzun:
- Bai, noski, zelan egongo dira bada zombiak?
- Lastimaa! Guk horretan egiten dugu lan eta esan zuten turistek.

Biharomunean badaezpada, zombi makina harapatzailea martxan jarri zuten eta hura nany makinak ihes egin zuen. Harapatzailea: horrika joan zenean, makinak zombi sukaldaria harapatuta zuen lapiko eta gufite.

Turistek hariturik esan zuten:

- Baina, baina, makina honek bakarrik zombiak harapatzen baditu, behar bada denak izango dira zombiarena!
- Diru asko irabaziko dugu, goazen besteak harapatzen.

Ondoren, zombi sukaldariaren laguntzailea harapatzen joan ziren, baina zombi aita eta ama ere. Handik lasterrena denak harapatuta zuden, zombi umak izan ziren.

Umak ezkutakuta zuden eta pentsatu zuten harapatzaileak joan zirela, irten egin ziren, baina gas!, makinak iritsi zuten.

Zonbiak etsita zenden, uste baitzuten ez zegoala jada esperan-
tzarik. Bat-batean zonbi horapatzailerak makina lehertu egin
zen eta iujun!, denak askatu ziren.

Egilea: Ane Dullang Norado
Marrazkilaria: Jon Tolosa Heriz

OIHANE
ABETE
SALEGI

L.H. 2.zikloa

"Niri animaliak asko
gustatzen zaizkit"

HERENSUGE BAT GURE GARAJEAN

"Herensuge bat gure garajeon"

Orain dela urte asko herri txiki batean
bizi zen familia bat; aita, ama eta bi ume.
Erreka ondo batean bizi ziren zoriotsu. Ume
gastecrak 14 urte zituen eta nagusienak 19.
Udan errekan bainatzen ziren, oso zabala
zelako eta batzuetan lagunak gonbidatzen zituzten bertan jo-
lasten ibiltzeko.

Egun batean mendira irten ziren gastainen bila, baina arrax-
tza bat aurkitu zuten. Pentsatu zuten txita batena zela,
orduak etxera eramane eta berogailuaren gainean jarri zuten.
Gutxi gora-behera hilabete bat pasatu zenean eskola irakitsen hasi
zen. "Eta ezets jakin zer irten zen arrautsotik?" Herensuge txiki-txiki bat.

Larruazalaren kolorea berdea zen eta le-
poan eskalaxo moreak zekukan. Begi urdinak,
bi hanka eta hego txiki batzuk zituen.
Gainera afotik sua botatzen zuen. Konturatu
sirenean herensuge txiki bat zela, garajera

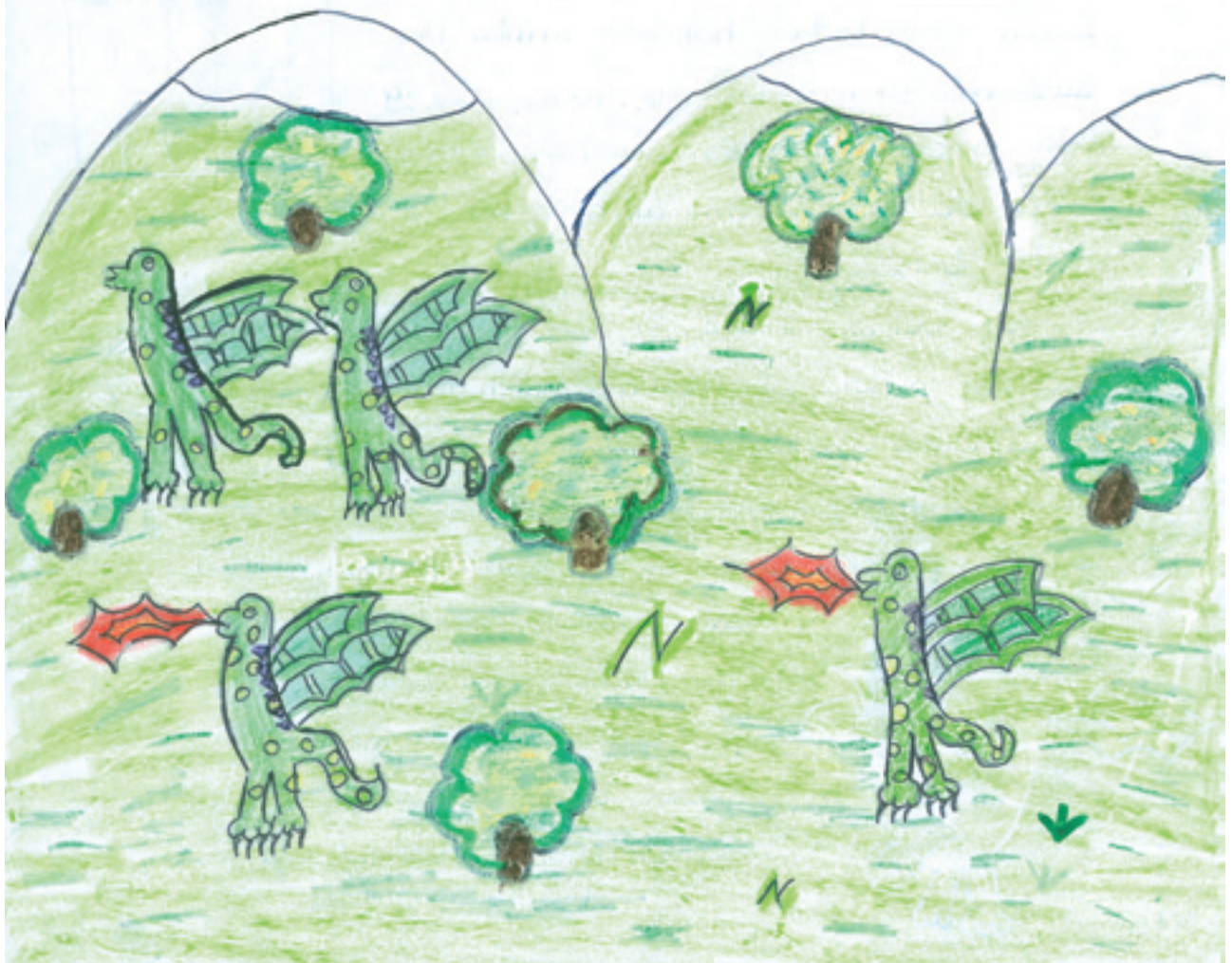

eraman zuten. Han oso pozik bizi zen. Baina pikkanaka-pikkanaka
hazi egin zen.

Beste ibilbide batean, familiak urrunetik herensuge batzuek ikusi
eta segituan pentsatu zuten lobeto izango zela. Herensugearentzat
mendian bizitzea. Ondean etxera joan, herensugea hartu, mendira eramán
eta bertan utzi zuten bere familia aurkitu dezan. Aurtenantzean
ez zuten inoiz arrautsarik hartu.

Gozurua ala egia? Sudezuzen ondoren begia.

Oihane Abete

AITOR
ALBIZU
BASTERRETXEIA

L.H. 2.zikloa

“Niri irakurtzea gustatzen
zait eta futbolean
atezaina izatea”

ERROTA ZAHARRA ETA AITOR

Errota zaharra eta Aitor

. Bazen behin errota zahar bat ilai ertean
legoena.

Errotam familia bat bisituen zen aita,
amama, aitite eta Aitor. Aitorrek errota
konpondu nahi zuen baina bere familiak
ez zuten nahi konpondu zeren eta diru
onko behar zela konpontzeko.

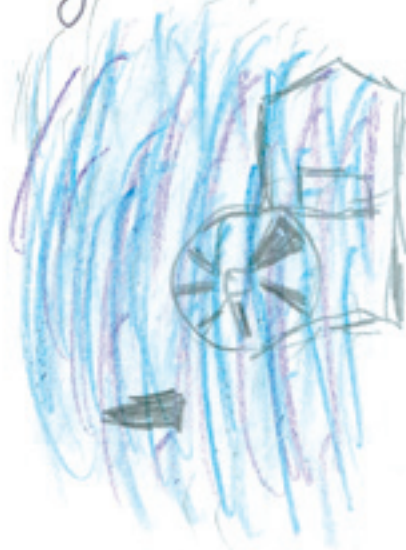
Baseroitarrek orotaz
eramanen zuten
errotara gero familiak
ogia egiten zuten eta
ogia dendariak
saldu eta horrela
egun gustietan.

Egun batean Aitor bere larre handietara
joan zen futbolera jolasten eta bapatean
baloiari ostikada erram eta ilaiazen beste
entzera joan zitzaion.

Aitor pelotaren bila joan zen baina ez
zen heldzen beste entzeraino eta ~~ertera~~ jausi
zen. Gero pentsatu zuen: A nola gerosik
botako arriskidura onak honela ikusten
banau! Hobeto eskutatzen banau, honela ez
naiz harapatuko. Orduan Aitor errotaren
arte aldean eskutatu zen.

Arriskioan Aitorri erropak behortu zitzaizkion
amarengana joan zen jarama prestaren
laguntzera.

Negu batean euri jara
handiak egiten zuten eta
errotaren errueda apuritu
egiten zen. Aitor bere aitaren
joan zen, zen gertatu den

osaltera, baina aita plazan negoen
gaurak saltzen. Orduan Aitor aitaiterengana
joan zen eta aititek esan zion:

- Lasai bibla oraintxe konponduko dugu eta!

Aitorrek erantzun zion:

- Ba, errota ere konponduko dugu?

- Nola bibla? - esan zuen aititek

- Basoko zubaitzekin eta harrobiko harriekin.

- Et da ideia txarra!, Ba horixe egingo dugu.

Geroago biak joan ziren harrobira eta gero basora.

Ordu batzuen gero egurrak txikituta nituzten eta
harriak erotan jarrita, gero biblaketa aititek

guzpila konpondu zuten eta errota berriro hasi

zen funtzionatzen. Hurrengo egunean zubia

egin zuten basoko egurrekin eta hondaxe

er zion Aitor berriro bustuko.

Aitor Albizu Basterratea Barutia 4 maila